سفینه‌ها، مهتاب عاشق، بادبان‌های سفید و آوازهای بندری در «شب‌های آبی»

(گفت‌وگو: آیدین مه‌سرشت)

بادبان‌های سفید، مردان خاموش و آوازهایی که از دریا برمی‌خیزند

نمایش تازهٔ گروه «شب‌های آبی» در تالار ۲۰ آبان، داستان ملوانانی را روایت می‌کند که بیش از آنکه با طوفان بجنگند، با سکوت و دلتنگی روبه‌رو می‌شوند.

بندرعباس ــ ۱۵ مهر ۱۴۰۱: شب‌های آبی، نمایشی درباره مردانی که بیشتر عمرشان را میان آسمان و آب گذرانده‌اند و کمتر فرصت یافته‌اند درباره خودشان حرف بزنند، از ۲۰ آبان در تالار ۲۰ آبان بندرعباس روی صحنه می‌رود. این اثر را گروه تئاتر دریا با همکاری انجمن هنرمندان ساحل‌نشین تولید کرده و تا ۱۵ آذر هر شب ساعت ۱۹:۳۰ اجرا می‌شود. بلیت‌ها از ۱۲۰ هزار تومان آغاز می‌شود و برای دانشجویان تخفیف دارد.

نمایش در یک پرده و بدون فاصله روایت می‌شود. صحنه بیشتر شبیه عرشه کشتی است تا سالن تئاتر: چند طناب، یک فانوس بزرگ، دکل کوتاه و پرده‌ای نیمه‌شفاف که گاه مه دریا را نشان می‌دهد و گاه نور ماه را. شخصیت‌ها هم نام ندارند؛ فقط با شماره صدا می‌شوند. همین تصمیم ساده از همان ابتدا فضا را عوض می‌کند. تماشاگر زود می‌فهمد که قرار نیست داستان یک ماجرای مشخص را دنبال کند، بلکه باید به آدم‌هایی گوش بدهد که سال‌ها کنار هم بوده‌اند اما هرگز درست با هم حرف نزده‌اند.

کارگردان نمایش، فرهاد منصوری، در دیدار با خبرنگار ما گفت ایده اصلی از یک جمله ساده آمد: «بعضی آدم‌ها بیشتر از طوفان می‌ترسند، چون طوفان حداقل اعلام می‌کند کی شروع می‌شود.» او توضیح داد که در تمرین‌ها از بازیگران خواسته شد کمتر به متن فکر کنند و بیشتر به مکث‌ها، نگاه‌های کوتاه و کارهایی که وقت تماشاگر را پر می‌کنند. به گفته او، بخش بزرگی از خنده‌های نمایش از دل همین سکوت‌های ناراحت‌کننده بیرون می‌آید.

طراحی صحنه و لباس کار مهتاب کیانی است که پیش‌تر در نمایش «لنج ۱۷» هم با این گروه همکاری کرده بود. او برای این نمایش از رنگ‌های خیلی کم استفاده کرده و بیشتر با خاکستری، آبی تیره و قهوه‌ای سوخته کار کرده است. لباس‌ها کهنه‌اند، اما تمیز و مرتب؛ انگار هر کدام از شخصیت‌ها تا همین اواخر کار می‌کرده و حالا فقط منتظر بازگشت است. کیانی گفت برای ساختن چند وصله و پارگی روی لباس‌ها از پارچه‌های واقعی کهنه استفاده شده تا بازیگران هم حس بهتری نسبت به نقش‌هایشان پیدا کنند.

موسیقی نمایش را نیما رهنورد ساخته و بیشتر شبیه یک لایه پس‌زمینه عمل می‌کند تا ترانه. در بیشتر صحنه‌ها فقط صدای موج، باد، قرقره یک قایق یا زمزمه‌ای دور شنیده می‌شود. در دو لحظه هم یک آواز کوتاه بدون همراهی ساز اجرا می‌شود که به گفته کارگردان، عمداً ناقص مانده است. رهنورد توضیح داد که می‌خواسته موسیقی جای پر کردن سکوت نیفتد و فقط وقتی وارد شود که واقعاً چیزی برای گفتن دارد.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

هتل‌های ساحلی در تابستان پرمشتری ۲۰ درصد گران می‌شوند

اتحادیه هتلداران خلیج‌نشین از افزایش ۱۵ تا ۲۰ درصدی نرخ اتاق‌ها در مرداد و شهریور خبر داد

(گزارش از: مهتاب رضوانی)

بندرعباس ــ اتحادیه هتلداران خلیج‌نشین اعلام کرد که نرخ اتاق‌ها در هتل‌های ساحلی این منطقه در مرداد و شهریور ۱۵ تا ۲۰ درصد نسبت به تابستان گذشته افزایش می‌یابد. این تصمیم در نشستی با حضور نمایندگان ۱۲ هتل و مهمانسرا گرفته شد و قرار است از ۱ تیر در سامانه رزرو آنلاین اتحادیه اعمال شود. به گفته برگزاران، دلیل اصلی افزایش، رشد هزینه‌های انرژی، آب و دستمزد نیروی کار است.

بر اساس این تصمیم، قیمت هر شب اقامت در اتاق دو نفره استاندارد در فصل اوج از ۴ میلیون و ۸۰۰ هزار تومان به حدود ۵ میلیون و ۶۰۰ هزار تومان می‌رسد. سوئیت‌های ساحلی و ویلاهای دارای استخر اختصوصی نیز با افزایش مشابه روبه‌رو خواهند شد. اتحادیه تأکید کرده است که نرخ صبحانه، پارکینگ و استفاده از باشگاه ورزشی هتل‌ها در همین بازه ثابت باقی می‌ماند.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.

بازیگران نمایش هم بیشتر با بدن و مکث کار کرده‌اند تا با دیالوگ. در تمرین‌ها از آن‌ها خواسته شد جمله‌ها را کوتاه‌تر بگویند و به جای توضیح دادن، نگاه کنند. به همین دلیل بسیاری از لحظه‌های مهم نمایش بدون حرف می‌گذرد. منصوری می‌گوید اگر تماشاگر بعد از اجرا فقط بداند چه کسی از چه چیزی می‌ترسیده، یعنی نمایش کار خودش را کرده است.

با این حال، همه‌چیز بی‌نقص نیست. ریتم نمایش در نیمه دوم کمی کند می‌شود و چند صحنه تکراری به نظر می‌رسند. اگر ۱۵ دقیقه از مکث‌های میانی کم شود، اثر تمیزتر و تندتر خواهد بود. همچنین صدای موج در برخی لحظه‌ها آن‌قدر بلند است که گاه دیالوگ‌های آرام را می‌پوشاند. با این حال، این ایرادها جدی نیستند و تجربه کلی تماشا را خراب نمی‌کنند.